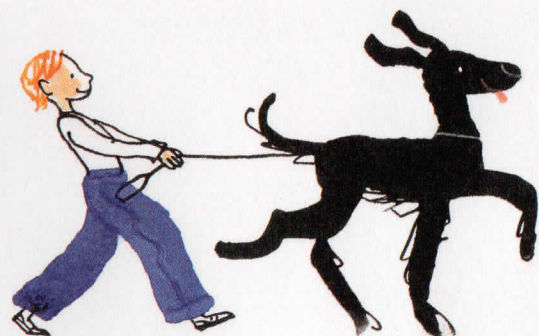

Kapitein Kees

Anke Kranendonk

met illustraties van *Annemarie van Haeringen*

Lemniscaat Rotterdam

Van Anke Kranendonk verschenen bij Lemniscaat:

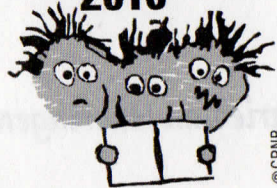
Ik kom zo! | *Ik word nooit normaal* | *Vriend!*

Dag Boet | *Liever een hond* | *Vuur*

Daar gaan we weer | *Lynn!* | *Voetballen in de hemel*

Kapitein Kees

**De Nederlandse
Kinderjury
2016**

©CPNB

Voor Jan en Mas

© Anke Kranendonk 2014

© Omslag en illustraties: Annemarie van Haeringen 2014

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2014

ISBN 978 90 477 0671 7 | NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Inhoud

1	Brood met pindakaas	7
2	In de tas	12
3	Bang	19
4	Koekje	25
5	In de boot	29
6	Om en om	35
7	De brug	41
8	Aan land	48
9	De boer	55
10	Oversteken	63
11	In het water	70
12	Oink, oink, oink	77
13	De groeten	81
14	Beer Hector Zwabber Poedel	90
15	De bocht om	97
16	Ontzettend oud	100
17	O, o, o!	107

18	Geen behoefte	111
19	In en uit de boot	115
20	Wat zegt Kees?	121
21	Ja, ja, ja, ja, ja, ja	125
22	Hallo, hallo!	131
23	We zijn er bijna	138
24	Een witte heks, maar het zal wel een dokter of verpleegster zijn	144
25	Aan wal	150
26	Boos	154
27	Opschieten!	159
28	De oversteek	163
29	Verrassing	167
30	Ga je mee?	172

1 – Brood met pindakaas

‘Ga je mee? We gaan varen.’

Kees loopt met Bas, de hond van de buurvrouw, over de stoep. Bij iedere boom blijft de hond staan, tilt zijn poot in de lucht en plast met een rechte straal de stam nat. Kees wacht geduldig tot Bas klaar is en loopt dan weer verder. Ondertussen praat hij met de geleende hond. Kees vertelt dat hij zijn zwemdiploma heeft gehaald en dat hij van zijn ouders een bootje heeft gekregen.

‘Dat weet je toch nog wel?’ zegt Kees, terwijl de hond hem meetrekt de straat over.

‘Dat Hector, mijn cavia, nog per ongeluk in mijn broekzak zat en toen in het zwembad viel en dat ik er zomaar achterna gesprongen ben en hem heb gered en dat ik toen mijn diploma heb gehaald en stickers kreeg en –’

Kees wil verder vertellen, maar Bas begint ineens te hollen. Hij rent naar een bankje waar twee mensen op zitten. Kees weet meteen wat hij moet doen. 'Pas op!' roept hij naar hen. 'Haal je tas van de grond, hij eet het op!'

Te laat. Nog voordat de mensen begrijpen wat er aan de hand is, en ze hun tas kunnen oppakken, is Bas er al met zijn snuit ingedoken en met schokkende bewegingen werkt hij iets naar binnen. Kees rukt aan de halsband, roept 'stop' en 'foei' en 'niet doen' en 'ophouden' en 'stoute hond', maar het helpt geen snars.

'Zat er brood in de tas?' vraagt Kees aan een van de twee mensen, een mevrouw, of een meisje. Hij weet nooit hoe oud dit soort mensen zijn.

Ze knikt. 'Met pindakaas,' zegt ze. 'In een plastic zak, we zouden gaan picknicken bij de rivier. Waar is het nu?'

'Wat?' vraagt Kees.

'Het brood en de pindakaas en de plastic zak?'

'Op.'

'Lekkere hond,' zegt de grote jongen naast haar. Hij heeft paarse haren die recht overeind staan en in zijn oren zitten grote gaten. Gaten met een ring erin. Kees vindt het een eng gezicht, misschien is het ook een enge jongen. Hij moest maar gauw doorlopen.

'Maar ik heb haast,' zegt hij daarom. 'Sorry van de boterham.'

Het meisje giechelt. Nu ziet Kees het goed, ze is nog geen mevrouw, ze is een groot meisje met een gestreepte maillot aan en half weggeschoren haren. Ook wel een beetje eng, maar ze is toch aardig.

'Als je een nieuwe wilt, moet je maar even daar aanbellen.' Hij wijst naar zijn huis. Zijn moeder

heeft vast nog wel een boterham liggen. En pindakaas hebben ze altijd.

‘Wat bedoel je?’ vraagt het meisje.

‘Een nieuwe boterham.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik vind het alleen zielig voor die hond. Straks krijgt hij iets aan zijn maag. Plastic en pindakaas zijn niet goed voor een beest.’

Zo had Kees er nog nooit naar gekeken. Natuurlijk, wat moet een dier met plastic in zijn buik? Bas heeft vaker brood met zak en al opgegeten. Ook wel eens een reep chocola, met het zilverfolie er nog om heen. Kees schaamt zich altijd dood als Bas weer eens met zijn snuit in een tas zit. Hoe vaak hij al sorry heeft gezegd tegen wildvreemde mensen en daarna snel is weggehold, dat weet hij niet meer.

‘Dus je hoeft geen brood?’ vraagt hij aan het meisje. Ze schudt haar hoofd.

‘Dan ga ik maar weer,’ zegt Kees. ‘Ik was net onderweg. Naar mijn boot. We gaan varen.’

‘Gezellig,’ zegt ze. ‘Behouden vaart.’

‘Ja,’ antwoordt Kees.

Behouden vaart, wat is dat nou weer? Kees steekt de straat over.

Een plastic zak in de buik van Bas. Misschien wel twintig zakken, en wel tien stukken zilverfolie.

‘Bas,’ zegt Kees, ‘misschien ben jij vanbinnen wel een heel rare hond.’

2 – In de tas

De garage van Kees zit onder het huis. Kees zet Bas daar zolang even neer. De riem draait hij om de poot van de werktafel en hij legt er een flinke knoop in. Dan pakt hij de kop van Bas vast en kijkt hem recht in de ogen.

‘Ik ga nu naar boven, mijn cavia halen. Ondertussen doe jij geen gekke dingen. En je eet niets. NIETS! Hoor je me?’

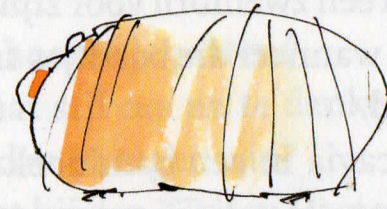
Vrolijk kwispelt Bas met zijn staart en geeft Kees een lik over zijn neus.

‘Ja ja, als je maar lief bent. Tot zo.’

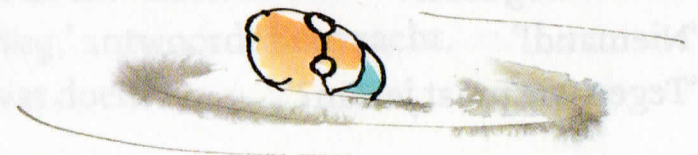
Achterin de garage is een deur naar het woongedeelte. Kees loopt de trap op en gaat naar de kamer waar de kooi van zijn cavia staat.

‘Hector, ga je mee varen?’ vraagt hij.

De cavia rent drie keer in de rondte en stoot

vrolijke geluidjes uit. Door zijn lange haren kan Kees nooit goed zien wat de voor- of achterkant van het beestje is. Dat ziet hij pas als hij hem oppakt, de achterkant zit vol met harige klonten waarin strootjes en hooisprietjes zijn vastgeplakt. ‘Smeerpoets,’ zegt Kees. ‘Ik heb nu geen tijd om je te wassen. Maar we gaan varen, misschien vind je het leuk om een eindje in de rivier te zwemmen. Of achter de boot te hangen. Dat is leuk, man!’ In gedachten ziet Kees zijn cavia met een zwempakje aan. Of een zwembroek – hij is tenslotte een beer, een mannetjescavia. En een

badmuts op en een zwembril voor zijn ogen. Net als Kees' vader wanneer die baantjes trekt in het grote zwembad.

Kees zet de cavia in een handdoek en vouwt die om hem heen. 'Met die vieze strootjes kun je niet in mijn broekzak,' zegt hij tegen Hector. 'Daar ben je ook veel te groot voor geworden. Maar hoe ga je dan mee? Zal ik je aan de lijn doen, net als Bas? Nee, jij loopt veel te langzaam, straks struikelt Bas steeds over je. Of hij vreet je op, je weet maar nooit met zo'n gekke hond. Lekker dan, zit je in de buik tussen het plastic en de folie.' Kees rilt ervan. 'Nee hoor,' zegt hij, 'ik pak wel een tas. Of het boodschappenmandje van de supermarkt, dat we stiekem hebben meegenomen. Maar dat kan niet, dan ziet iedereen ons ons met dat mandje lopen. Wat een gedoe, Beer Hector. Hoe neem ik je mee?'

Uit de slaapkamer komt de stem van zijn moeder. 'Wie is daar?'

'Ikke!' antwoordt Kees.

'En wie nog meer?'

'Niemand!'

'Tegen wie praat je dan?'

'Niemand!'

'Wel, ik hoorde je praten!'

Kees staat stil om na te denken. Praatte hij? Wanneer dan en tegen wie?

'O!' roept hij dan. 'Tegen Hector!'

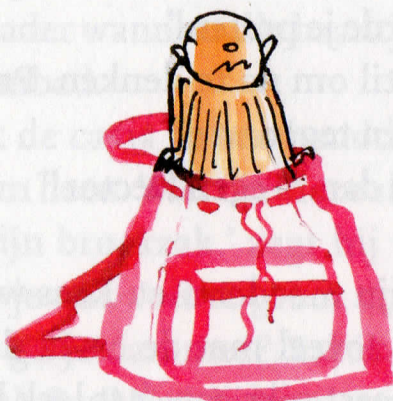
'Oké!'

Meer zegt zijn moeder niet. Kees weet dat ze blij is dat hij zoveel met de cavia doet. Eerst vond hij het beest niks aan, het leek hem meer geschikt als langharige knuffel voor zijn kleine zusjes. Maar sinds hij samen met de cavia zijn zwemdiploma heeft gehaald, vindt hij hem toch wel gezellig. Hij heeft ook ineens een goed idee. Zijn zusje Lie heeft een rugtas die ze altijd meeneemt naar schooltje, daar pas Hector prima in.

Hij loopt naar haar slaapkamer, pakt de rugzak van het haakje, zet Hector erin en hangt de zak om zijn schouders. Dan gaat hij naar de grote slaapkamer waar mama en zijn zusjes naast elkaar in bed liggen om een middagslaapje te doen. Zijn moeder doet haar ogen open. 'Wat ga je doen?' fluistert ze.

'Weg,' antwoordt Kees zacht.

'Wat doen?'

'Naar buiten.'

'Met wie?'

'Bas en Hector.'

'Ga je niet te ver weg?'

'Nee.'

'Ben je op tijd thuis?'

'Tuurlijk.'

'Krijg ik een kus?'

'Nee.'

Soms vindt Kees zijn moeder wel een beetje dom. Wie geeft er nu zijn moeder zomaar een kus? Hij is geen baby meer.

'Eentje maar,' zegt ze.

Ach, eentje kan nog wel. Kees buigt zich over Lietje heen om zijn moeder een kus te geven, ergens op haar gezicht. Hij mikt recht op haar neus.

Als hij rechtop staat en zich omdraait, hoort hij zijn zusje bewegen.

'Is mijn lugtas!' zegt ze.

Even sluit Kees zijn ogen. Nee, denkt hij. Ik wil niet dat mijn zus gaat gillen, dat de cavia onrustig wordt en uit de tas probeert te komen en ik weer iets nieuws moet verzinnen om hem in te stoppen en Bas ondertussen aan de tafelpoot is gaan knagen en dat dan die tafel instort, boven op de hond, en dat...

Hij draait zich om.

'Als ik hem mag, gaan we morgen schommelen,' zegt hij.

'Oké,' zegt Lie. 'Als ik hem maal wel telugklijg.'

Kees loopt de deur uit. Schommelen, denkt hij. Hoe verzin ik het? Dat ding is al heel lang kapot.

3 – Bang

‘Kijk,’ zegt Kees tegen Bas, ‘dit is mijn boot. Ga er maar in.’

Kees staat op het gras, vlakbij de boot. De hond staat naast hem.

‘Ga maar,’ zegt Kees. ‘Spring.’

Bas gaat zitten. Vrolijk kijkt hij Kees aan, zijn staart zwiept over de grond.

‘Ga dan.’

Bas gaat nog harder kwispelen, zijn achterlijf schuift over de grond.

‘Je krijgt niks hoor, als je dat soms denkt. Maar je moet in de boot. Kijk, zo.’

Kees zet een voet in de boot, die direct begint te wiebelen. Hij klopt op zijn been om de hond naar hem toe te laten komen. ‘Kom dan, spring.’

Bas staat maar weer op, hij steekt zijn kop in de lucht en blaft.

‘Ik geloof dat je het niet begrijpt, hè? Je moet in de boot komen. Ah, ik snap het al, je durft niet. Zal ik je helpen?’

Kees stapt weer uit de boot, gaat achter de hond staan en duwt hem naar het water toe. Precies bij het laatste polletje zet Bas zijn poten schrap in het gras. Hij leunt zo ver mogelijk naar achteren.

‘Hij doet je niks hoor,’ zegt Kees. ‘Een boot kan niet bijten, als je dat soms dacht. Hup, erin!’

Bas is zo ongehoorzaam als het maar kan. Er zit niets anders op, Kees moet de hond optillen. Hij legt zijn armen om de poten van het beest, tilt hem op en als een ware krachtpatser stapt hij over de rand van de boot. Die begint meteen zo hard te schommelen dat ze bijna aan de andere kant het water in tuimelen. Bas beweegt wild, met één poot maait hij langs het gezicht van Kees. Die kan niets anders doen dan de hond loslaten. Bas ploft op de bodem, de boot wiebelt nog meer. De hond blaft en springt met een grote boog terug op de kant.

‘Bas!’ roept Kees. ‘Bas, wacht, je zit nog vast!’

Om zijn pols hangt de riem van Bas. Kees valt voorover, met zijn handen in de zwarte aarde.

‘Wacht nou. Het is leuk in de boot, echt waar. Maar je moet rustig doen!’

Kees komt overeind, hij stapt de boot uit en loopt naar zijn hond toe. Hij knielt bij hem neer en legt zijn armen om zijn zwarte krullenvacht. ‘Bas,’ zegt hij zacht. ‘Ik wilde je niet laten schrikken, ik dacht dat je het leuk zou vinden. Maar je weet niet wat het is, hè, en waar we naartoe gaan. Ik zal het je vertellen. We gaan met de boot. Die kan even wiebelen, maar als je eenmaal zit, hoeft er niets te gebeuren. En dan start ik de motor, die hoor je nauwelijks, omdat hij niet veel lawaai maakt. Nou, en dan gooi ik het touw los en dan gaan we varen. Ik zal Hector naast je neerzetten. Als je hem niet opvreet, kunnen jullie gezellig samen zitten.’

Had hij maar een brokje bij zich, of een boterham, desnoods met pindakaas. Daarmee zou hij Bas makkelijk in de boot kunnen lokken. Misschien kan hij hem foppen, met een steentje, of een takje dat op de grond ligt. Hij staat op, kijkt om zich heen en raapt een takje van de grond.

‘Kijk Bas,’ zegt hij. ‘Lekker!’

Bas doet niets. Nou ja, hij gaat zitten en

daarna liggen. Zo lijkt hij wel een soort nijlpaard met lange haren. In ieder geval lijkt hij op een beest dat met geen mogelijkheid meer overeind kan komen. Kees gooit het stokje op de grond en probeert het met een steentje. Het enige dat Bas doet, is met zijn neusvleugels trillen. Dan legt hij zijn snuit op zijn poten en doet zijn ogen dicht.

Ondertussen begint Hector te bewegen in de rugtas, die wil er zo langzamerhand wel uit. Kees haalt de tas van zijn rug, maakt de rits open en het snuitje van Hector komt meteen omhoog. 'Doe je haren even aan de kant, dan kun je wat

zien,' zegt Kees. Om zijn cavia te helpen, veegt hij voorzichtig de haartjes bij de ogen weg. 'Kijk, hier hebben we Bas en daar hebben we mijn boot. We gaan varen, alleen Bas wil niet mee. Ah, ik snap het al, omdat hij geen diploma heeft.'

Kees kijkt naar Bas. Honden kunnen toch altijd gewoon zwemmen, die hebben toch geen les nodig? Of zou Bas bang zijn?

'Bas?'

De hond tilt een ooglid op.

'Ben je soms bang?'

Bas doet zijn oog weer dicht.

'Hé, Bas, dat hoeft niet hoor. Ik kan goed varen, dat heeft mijn vader zelf gezegd. Waar zullen we naartoe gaan? We kunnen het bos in, maar we kunnen ook naar de rivier. Dat is wel leuk. Bij het bos heb je veel takken waar je onderdoor moet, die heb je niet bij de rivier. Ja, we gaan lekker langs de schapen, kom op.'

Kees staat op. Hector stopt hij weer terug in de rugzak, na hem eerst even een snuitje te hebben gegeven, een soort kusje, maar dan met de neus.

4 - Koekje

Over het pad komt een mevrouw aangelopen. Hoe ze heet, weet Kees niet, maar haar hondje heet Sjiemie. Het is een ontzettend lelijk klein hondje, met een strikje op zijn kop. Kees vindt het altijd net een cavia op hoge pootjes. Hoe bedenk je het om met zo'n hond te gaan wandelen. Gelukkig heeft hij er nooit wat van gezegd tegen de mevrouw. Eigenlijk heeft hij nooit met haar gepraat, hij vindt haar een beetje griezelig. Ze ziet eruit als een heel deftige mevrouw, met lichtbruine schmink op haar gezicht en ze draagt altijd een zonnebril. Zelfs in de winter. Ze is een enge loermevrouw. Kees denkt wel eens dat ze vanachter die donkere glazen naar kinderen gluurt om ze te pikken en thuis in een hok te stoppen. Een soort heks dus. Als Kees haar tegenkomt, gaat hij altijd heel erg rechtop staan

en praat hij met een lage stem tegen Bas, zodat zij zou denken: oei, dat is een stoer kind met een grote hond. Laat ik die maar niet pakken.

Maar nu gaat hij haar toch wat vragen.

‘Bas, volg,’ zegt Kees met een lage stem. Bas staat op. Sjokkend, alsof hij al drie uur heeft gewandeld, loopt hij achter Kees aan.

Bij het wandelpad blijft Kees staan wachten op de mevrouw. Als ze bijna bij hem is, schraapt hij zijn keel en spreekt haar aan.

‘Mevrouw?’

Ze staat stil, kijkt rond en ziet Kees.

‘Zei je wat?’ vraagt ze.

Kees knikt. ‘Ik zei: mevrouw?’

‘O.’

En ze loopt weer door.

‘Mevrouw!’

Ze staat weer stil.

‘Heb je het tegen mij?’

‘Eh, ja. Heeft u misschien een koekje?’

‘Een koekje?’

Het kleine hondje zakt door zijn achterpoten en laat er een klein plasje tussendoor sijpelen. Nauwlettend houdt Kees Bas in de gaten, die moet niet gaan denken dat het beest het koekje is.

‘Wat voor koekje?’ vraagt de mevrouw. ‘Ik eet geen koekjes. O, je bedoelt een hondenkoekje, een trainertje.’

‘Ja,’ zegt Kees. Een trainertje, wat een raar woord.

De mevrouw doet haar hand in haar vestzakje en houdt iets tussen haar vingertoppen.

‘Ik heb er nog één,’ zegt ze. ‘De andere houd ik voor Sjiemie.’

‘Bedankt mevrouw,’ zegt Kees. In zijn hand ligt een koekje zo groot als een suikerkorreltje.

Ik ben benieuwd, denkt hij. Of Bas daar intrapt.

5 – In de boot

Ze hebben nog geen drie passen gewandeld, of Bas likt aan de vingers van Kees. Weg koekje.

‘Brutale hond,’ zegt Kees, maar hij meent het niet echt. Zo’n klein priegelkoekje, wat heb je daar nou aan? Bas zal het waarschijnlijk niet eens proeven. Toch brengt het Kees op een idee. Hij verklapt nog niet wat, eerst moeten ze bij de boot zijn. Over het grasveld lopen ze weer naar de sloot waar de boot ligt aangemeerd, naast een ander bootje. Waarschijnlijk wordt er nooit mee gevaren, het ligt half onder water. Misschien is Bas daarom bang, denkt hij dat ze meteen zullen zinken als ze met zijn allen in de boot zitten.

‘Gebeurt niet, hoor,’ zegt Kees tegen Bas en hij geeft hem een aai over zijn warme vacht. ‘Man, als je er eenmaal in zit, zul je zien hoe leuk het is.’

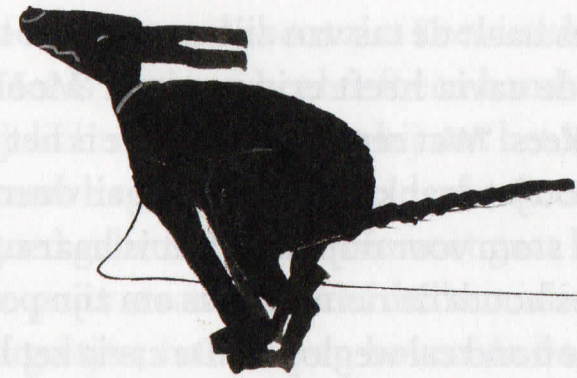
Plotseling blijft de hond staan. Hij buigt zijn kop en snuffelt over de grond. Op één plek draait hij een paar keer rond. Kees weet wat dat betekent, Bas moet naar de wc. Maar niet hier, niet midden op het gras. Kees heeft geen zakje bij zich en als hij dat wel zou hebben is het nog verschrikkelijk. Poep van grassprietten plukken is een afschuwelijke klus.

‘Niet doen!’ roept Kees. ‘Kom mee, Bas, naar de goot!’

Te laat, Bas zakt door zijn achterpoten en spant de spieren in zijn achterlijf. Ze trillen ervan. Hij staat er heel raar bij, de hond van de buurvrouw. Zo krom heeft Kees hem nog nooit zien staan, op bibberende achterpoten. Gaat er nog wat gebeuren of niet? ‘Bas, ik schaam me dood,’ zegt Kees. ‘Straks ziet die mevrouw ons.’

Bas lijkt het niet te horen, geconcentreerd zit hij op zijn hurken te wachten tot er iets komt. Ach ja, wat maakt het ook eigenlijk uit als die mevrouw het ziet. Ze heeft toch een zonnebril op, misschien ziet ze wel niets.

Er komt iets uit Bas. Aluminiumfolie met bruin.

Kees zou hem weer streng willen toespreken, maar hij houdt zijn mond. De troep is er nu toch al uit, op het gras ligt een door elkaar gehuselde reep chocola.

Opgelucht springt Bas op en rent weg, met Kees aan de riem achter hem aan.

Het zou mooi zijn als Bas nu recht naar de boot zou rennen en erin springt. Maar dat doet hij niet, precies voor de sloot zet hij zijn poten stijf en staat hij stil.

‘Hop maar!’ roept Kees, die met hem mee is gerend. ‘We moeten nu wel eens gaan, want voor Hector is het ook niet leuk. Die zit maar in de rugzak.’

Kees haalt de tas van zijn rug en ziet het meteen, de cavia heeft erin gepiest. 'Mooie boel,' zegt Kees. 'Wat een smerig zootje is het met jullie. Nou ja, daar kun je ook niks aan doen. Alleen is het stom voor mijn zus. Het is haar rugzak.'

Kees houdt de riem van Bas om zijn pols, bang dat de hond zal weglopen. De cavia zet hij voorzichtig in de boot. Even blijft het beestje stil zitten, alsof hij zich dood houdt voor de vijand. Wanneer hij merkt dat hij niet wordt aangevalen, beweegt hij zijn pootjes over de houten vlonder. Die is zo glad, dat Hector niet vooruit komt. Het is net of hij zijn voeten veegt.

'Kijk, Bas!' roept Kees. 'Die kleine durft het ook. Nu jij nog.'

Op de voorpunt van de boot ziet Kees iets kleins liggen. Het is zwart en het heeft een handvat.

Als hij dichterbij komt, ziet hij wat het is: een dode bromvlieg. Dat is mooi, denkt Kees, die kan ik goed gebruiken. Met één voet gaat hij op de op de punt staan, hij pakt de bromvlieg bij zijn vleugeltjes, houdt hem boven de boot en kijkt naar Bas. Die denkt vast dat het een trainer-tje is.

'Kijk eens!' zegt Kees.

Hij hoeft het maar een keer te zeggen. Bas springt omhoog, opent zijn bek, grist de bromvlieg uit de vingers van Kees, slikt hem door en belandt in de boot, die flink wiebelt.

Nog voordat de hond er weer uit kan springen, heeft Kees zijn armen om de nek van het beest gelegd. 'Rustig maar,' fluistert hij in zijn vacht. 'Maar het was niet de bedoeling. Je hoefde het beest niet op te eten, het was eigenlijk een soort grapje. Gelukkig is-ie dood, kan de bromvlieg geen rare dingen in je buik doen. Ga maar liggen.'

De hond kijkt Kees een beetje boos aan, dat ziet Kees wel.

‘Ik zal het nooit meer doen,’ zegt hij. ‘Maar het moest even. Blijf maar lekker liggen, dan gaan we.’

Terwijl Kees voor de zekerheid een arm om de hond geslagen houdt, maakt hij het koord los waarmee de boot vast ligt en duwt de boot van de kant af. Pas als ze midden op de sloot dobberen, laat Kees de hond los, schuifelt hij naar achteren en start de motor. Behendig draait hij de boot en zacht tuffend varen ze weg.

6 – Om en om

Het lijkt net alsof de boot door het water stuitert, of dat hij op de golfjes springt. Kees houdt het roer goed vast. Hij heeft

Hector tussen zijn benen gezet,

zodat hij niet steeds weg-

glijdt over de gladde

bodem van de boot.

Het was toch een beetje zie-

lig dat het beestje bij iedere golf van

de ene kant naar de andere kant gleeed.

Niet dat hij het erg leek te vinden,

hij zei er niets van.

Bas staat als een echte

scheepshond met zijn

poten op de voorplecht

over het water te

staren. Zijn zwarte haren wappe-

ren gezellig in de wind.

